

Éjszakai idéző

Czeizel Endrének

*Nagy László elment el bizony
a lassú fényű égen át
Márványosan fönségesen
ahogy a hősök katonák*

*Ragadták szárnyas lovai!
De itt dacol a papíron
Nesztelen dörgést dob az ég
és fürkészként amíg leírom*

*Kormos is elment el bizony
Ágborisréten csavarog
Én meg magamban lobbantok
s oltok el egy-egy csillagot*

*Gyújtogattam s most elfújom
Legyen sötétebb ez az éj!
Fehér agyamból fekete
láváit löki ki a vér*

*Illyés is elment el bizony
Illés rettentő szekerén
Hogy visszatérne semmi nyom
Sírja az ország közepén*

*Már husa sincsen nincs husa
jussa markunkból pereg
Csak azértis csillagnak
ajánlom s tűznek szívemet*

*De honnét ez az agybani
sápadt villámú kárhozat?!
Gyors végzetet kihordani
miféle szülő-feladat?*

*Mert pusztúlnak a szeretet
édesded gyermeksejtjei
Lobbantsd föl magad hogy ne tudj
felejteni felejteni*

*Mind így készülünk mind bizony
a fagyott fényű égen át —
Kitöltöm s fenékig iszom
e vérfekete éjszakát*

ZALÁN TIBOR

Örök fény

*!Mennyi fény rakódott meg húsomban
sugárzok mint az éjszaka szívébe mártott kés
mint a tengerben elmerülő megsebzett repülő ! sugárzok
mint a gyermekek szeme »akkor« a hánykolódó roncsok között
----- »OTT«*

nem tudom az éjszakába visszaálmodni magam!

*:Kiad a sötétség is: célpont vagyok
s a fűрге radarok homlokomba állítják a halált*

szívem fölé irányítják halálos csókjukat agyamat
beleimet lágyan hullámzó szerveimet veretik szét
a halál fényénél gyorsabb sikoltó vadászgépek

katonaköpenyek és sós parancsszavak csattognak a szélben:

?Hinnéd-e mit jelent hogy néha bársony ujjakkal
nyúlsz felém s hulló ruhád megzengeti bennem
a fénnel viselős komor kristályokat? és hinnéd-e
ha egyszer elmondanám én már elkészültem: ha
nem leszek bársony ujjakkal morzsolod szét az
utánam maradt néhány védtelen költeményeket

és idegen párnákon ragyog majd fényemmel megtelt kezed?

.Hajnal van. hajnalban az erdő felől elindulnak
a lusta ködök a fák emelkednek gyökerük
szomjasan kapaszkodik bele az égbe: rángó kék erek
combod tövén honnan sötéten árad szét dús szemérméd
az áldott. e tájban félelem tenyészik innen
régem kiirtotta magát a nyúlánk gyönyör s nem maradt

más csak a fény csak az örök fény és a szüntelen fájdalom.

„MOST LASSU MÉREG, LASSU HALÁL EMÉSZT” BERZSENYI:

TARDI SÁNDOR GRAFIKÁJA